HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

JULIA
JUSTISSOVÁ

Útěk do Bathu

Julia Justissová

ÚTĚK DO BATHU

Překlad

Beata Bláhová

Milá čtenářko,

tak tu máme vánoční čas! Je až neuvěřitelné, jak ten rok rychle utekl. Ale protože jsou Vánoce svátky klidu a pohody, je ta nejlepší doba na nové zamilované příběhy.

V dubnu loňského roku jste si mohla přečíst knížku od Joanny Johnsonové Nevěsta na zkoušku. *Pokud jste si tuto autorku oblíbila, přináším Vám její další svěží dílko. Honora to nemá v životě jednoduché a zvlášť v předvánočním čase. Bude její* Slib pod jmelím *na celý život, nebo nepřežije Nový rok?*

Julia Justissová Vám jistě není neznámá autorka. Přečíst jste si od ní mohla už pár knížek. Tentokrát si pro Vás připravila osudy dvou sester-dvojčat, které skandály jejich matky připravily o čest a možnost najít si vhodného manžela. První z nich – Prudence – zachrání jedině Útěk do Bathu. *Tam snad najde své štěstí. A její sestru Temperance už příští měsíc zachrání* Svůdný ochránce*!*

Přeji Vám krásný předvánoční čas, plný lásky a touhy, jimiž jsou prodchnuty i mé romance.

S láskou
Váš Harlequin

Julia Justissová

ÚTĚK DO BATHU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Most Unsuitable Match

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Beata Bláhová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Janet Justiss
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7850-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7851-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7852-2 (PDF)

PROLOG

Londýn – konec března 1833

„Tak už je to tady zase," prohlásil syn lorda Vrauxe potom, co uvedl své dvě sestry Temperance a Prudence do malého salonu jejich městského domu v Brook Street, kde na ně už čekala teta, lady Stonewayová. Prudence kvůli tomu náhlému poplachu, který její bratr vyvolal, cítila, že se děje něco nekalého. Ještě před chvílí si bezstarostně pročítala Godfreyův magazín pro dámy, nyní tu však stála v obavách, že poslední příležitost k tomu, aby byla se sestrou řádně uvedena mezi londýnskou smetánku, je beznadějná.

„Je mi to tak líto, má drahá," povzdychla si teta a jemně Prudence objala na uvítanou.

„Co zase matka provedla, že tím pošpinila naši pověst?" zeptala se Temperance s pohledem upřeným na bratra a přitom si založila ruce na hrudi.

„Přijela jsem na žádost tvého bratra, který pro mě poslal, hned co se o tom dozvěděl u snídaně. Musíme teď vymyslet, jak budeme celou situaci řešit," řekla teta.

„Jakou situaci?" vykřikla Temperance.

„Klid Temper," uklidnil ji Gregory a jemně jí položil ruku na paži. „Hned vám vše vysvětlím."

Prudence, která se vždy uměla ovládat víc než její sestra, měla teď co dělat, aby sama nepropadla panice.

„Jde o Farnhama," začal Gregory. „Jeho jméno vám zřejmě nic neříká, protože ještě neznáte zdejší smetánku. Tento muž se nedávno vrátil z Oxfordu a zjevně se zamiloval do naší matky. A potom, společně s druhým matčiným obdivovatelem, lordem Hallsworthym, začali kolem ní kroužit jako dva supi. Včera v noci, když už v sobě měli pár pohárů vína, nařkl Farnham Hallsworthyho, že pošpinil čest naší matky a vyzval ho na souboj. Hallsworthy výzvu akceptoval a po podepsání obvyklých dokumentů ihned vyrazili do Hounslow Heath."

„V noci?" zeptala se Temperance nevěřícně a při tom přemýšlela, jestli jsou tyto souboje vůbec legální a že už dávno vyšly z módy.

„Byl úplněk," řekl Gregory. „Dorazili na místo, a než si stihli uvědomit, co se vlastně děje, zazněl výstřel, při kterém Farnham zasáhl Hallsworthyho. Přátelé, kteří je mezitím dostihli, vzali okamžitě Hallsworthyho k chirurgovi, nicméně nedaří se mu nijak dobře. Farnham uprchl do Evropy a zprávy o celé záležitosti se okamžitě roznesly po celém Londýně."

„Matka má zjevně i ve svém věku schopnost očarovat mladé muže, za což si zaslouží poklonu," pronesla Temperance vzdorně.

„Mohlo ji napadnout, že to nakonec budeme my, kdo celou situaci odskáče," zaúpěla Pru, přičemž ji zachvátil známý pocit obdivu a zároveň odporu ke své oslnivé matce.

„Víš, že to není její chyba, Pru," řekla teta Gussie.

„Matka drží status největší krasavice v Londýně už od doby, kdy byla představena ve společnosti a mladí muži se mohou přetrhnout, aby získali její náklonnost. Ona sama jim k tomu nedává žádnou záminku, ba právě naopak."

„Matka se nás snaží chránit, Pru," ozvala se Temperance. „Dostává jistě spoustu nabídek, a přesto za posledních pět let neměla jediného milence."

Pru viděla, jak teta při narážce na milence zalapala po dechu, a i když sestra vypadala docela nezaujatě, ona cítila, jak jí zrudly tváře. Vzpomněla si na dobu, kdy, přestože byla ještě dítě, nemohla přehlédnout zástupy pohledných mužů navštěvujících matku stejně tak jako klepy, které se začaly šířit mezi služebnictvem, a později, když začala dospívat, pochopila i souvislosti. Musela žít s vědomím, že pouze Gregory je skutečným synem jejího otčíma, zatímco bratr Christopher, ona a sestra Temperance byly potomky jiných mužů a že celá společnost jim za zády neřekla jinak než „nečistí Vrauxovi". Věděla, že tento poslední skandál, který jim nyní Gregory vylíčil, nejspíš znamená, že nebude moct být oficiálně představena ve společnosti, což ještě více oddálí její šanci najít lásku a rodinu, po kterých tolik toužila. Přesto se snažila být k matce spravedlivá.

„Musím nicméně uznat, že se matka opravdu snaží chovat méně okázale, přesně tak, jak nám to slíbila," dodala Pru zamyšleně.

„Nemůže za to, že přešlapy, které dělají muži, jsou zdejší společností přijímány se schovívavostí, naproti tomu žena s podobnou pověstí je zavržena coby poběhlice," neudržela se Temperance.

„Ne vždy jsem souhlasila s jejími… abych tak řekla záletnickými sklony," přiznala teta Gussie. „Ale při představě, že bych měla být ženou svého bratra mi nezbývá než jí odpustit. Už v době dospívání se u něho projevovala vášeň pro sbírání starožitností. Vzpomínám si, jak jsem jednou u snídaně zakopla o jeho nejnovější přírůstek, což byl jakýsi druh ceremoniálního meče. Když jsem vykřikla, protože jsem se ošklivě pořezala, přispěchal a starostlivě meč prohlížel, jestli se náhodou nepoškodil. Mě si přitom ani nevšiml."

„Kéž by si býval nevybral do své sbírky krásných předmětů naši matku," zamumlala Temperance.

„Minulost už nezměníme, teď je potřeba přemýšlet o budoucnosti. Spoléhám na tebe, teto Gussie, že poradíš, jak se nejlépe zachovat. Myslíš, že se na celou záležitost včas zapomene, a Prudence i Temperance budou moci být ještě v této sezoně uvedeny do společnosti?" otočil se na ni Gregory naléhavě.

Teta Gussie zavrtěla hlavou. „První zprávy od zvědavců dychtících po novinkách ohledně této nešťastné aféry dorazily časně ráno, ještě než jsem vůbec stihla vstát z postele. Hallsworthy je vážně zraněný, může tak balancovat mezi životem a smrtí pěkných pár týdnů. Farnham se těžko bude moct vrátit do Anglie dřív než za pár měsíců a sezona už pomalu klepe na dveře."

„Nemůžeme prostě dělat, jako že se nic nestalo?" ozvala se Temperance a pokračovala: „Nebo myslíš, že se nikdy nezbavíme nálepky, kterou jsme získaly kvůli matce? S blond vlasy a modrýma očima jsme její přesné kopie a podle ostatních musíme mít stejně tak

divokou a vášnivou povahu. V očích zdejší smetánky zkrátka jsme a vždy budeme skandální sestry."

„Vím, že je to nespravedlivé, dítě, a chápu tvoje rozhořčení, ale pořád věřím, že není třeba vzdávat se všech nadějí na zajištění vaší budoucnosti skrze sňatek s vhodným mužem, i kdyby to nebylo hned tuto sezonu. A jsem přesvědčená, že vaše matka po tom jistě touží stejně vroucně jako já," odpověděla teta a jemně poplácala Temperance po ruce.

„To říkáš v posledních čtyřech letech každý rok," podotkla Pru a v hlase měla zoufalství. „Když nám bylo osmnáct, pomáhala jsi u porodu své dcery, další rok jsi byla nemocná, potom to nešlo kvůli smrti tety Sophie a loni se Christopher ženil s Ellie. Víš, že na něj nedám dopustit, ale zbavit se ostudy, kterou, byť nechtěně, zavinila matka, když hned na to strýc pojme za manželku notoricky známou kurtizánu, je zkrátka nemožné. Pokud bychom měly čekat déle, budeme už příliš staré na to, aby se s námi někdo chtěl vůbec oženit!"

„Spíš bys měla litovat dívek, které byly představeny a vdaly se," pronesla Temperance lehkomyslně. „Jsou zavřené doma, aby jenom těšily manžely a rodily děti."

„Pro tebe je to možná politováníhodné," utrhla se na ni Prudence, čímž překročila hranice své obvyklé zdrženlivosti. „Ale mít pečujícího manžela a domácnost, ve které se batolí milované děti, bylo vždy mým přáním."

Zdálo se, že Temperance její předchozí poznámka mrzí.

„Pod širým nebem není sladší a krásnější žena, která by si více zasloužila šťastnou rodinu. Mrzí mě, že jsem se tě dotkla," řekla a objala sestru.

„Nejsem žádný anděl a chápu tvoje narážky. Ty mně odpusť moji podrážděnost," odpověděla Prudence, protože dobře věděla, že má stejně výbušnou povahu jako její sestra a rozhodně neměla v úmyslu se s ní hádat.

„Když není možné vyhnout se fámám, co tedy navrhuješ, teto Gussie?" zeptal se Gregory.

„Myslím, že nejlepší bude odvézt dívky na chvíli z Londýna," navrhla teta.

„Proboha snad nás nechceš poslat do Entremeru, kde není nic než rozlehlá vřesoviště a uhelné doly. Umřela bych tam nudou!" zhrozila se Temperance.

„Vzhledem k tomu, že jsem tam sama vyrostla, to vím až moc dobře," otřásla se teta. „Navrhuji vzít vás na místo, kde je mnohem příjemnější atmosféra, i když se začátkem sezony tamní společnost asi nebude tak pestrá, jak bych si přála. Nicméně, má drahá přítelkyně Helena si pochvaluje, jak skvěle se tam nakupuje a půjčují knihy. Konají se tam abonentní plesy a hosté se promenádují na kolonádě a usrkávají z pohárků –"

„Ty myslíš Bath?" přerušila ji Temperance a vypadala zděšeně. „Hosté se tam sice promenují po kolonádě, ale jejich věkový průměr odhaduji tak na sedmdesát. A tekutina, kterou usrkávají z pohárků, je odpornost sama. To místo je skoro stejně hrozné jako Northumberland!"

„Bath sice už není tak líbezným městem, jakým kdysi byl, ale cokoliv je teď lepší než liduprázdný venkov," poznamenal Gregory.

„Samozřejmě, že tamní společenské dění se s tím londýnským nedá srovnat, ale dámě, která hledá

příjemného muže spíše než kořist v podobě bohatství a titulu, může posloužit stejně tak dobře. Mohla by to být dobrá příležitost, jak se začlenit do společnosti, a možná najít vhodného ženicha beze strachu, že budete muset čelit klepům. Získáte nové zkušenosti, a pokud nenajdete toho pravého, máme v záloze ještě příští sezonu v Londýně," dokončila teta svou myšlenku.

„Zní to jako skvělý nápad," zaradoval se Gregory. „Myslím, že odjezd do Bathu by znamenal mnohem větší šanci na zajištěnou budoucnost, než kdybychom vás vydaly napospas cenzuře londýnské společnosti, jak navrhovala Temperance."

„Nemohu přece utéct, když celý Londýn čeká na to, že budeme s Prudence oficiálně představeny. Nechci, aby si někdo myslel, že jsem zbabělá, nebo že se stydím za vlastní matku. Nemůže za všechny ty hloupé fámy, které o nás kolují," rozzlobila se Temperance.

„Uvedení do společnosti by vám ani matce v této situaci moc nepomohlo. Bude pro vás lepší držet se v ústraní a nedávat záminku k dalším klepům, které by akorát zhoršily vaši reputaci i šance na výhodný sňatek," odvětila teta razantně. „A věř mi, drahoušku," dodala už mírnějším tónem, „že matka by tě nabádala ke zdrženlivosti přinejmenším stejně jako já."

„Dobře, tetičko. Ty mi vždy umíš poradit nejlíp, abych se se svou unáhleností nedostala do problémů," řekla Temperance teď už s úsměvem na tváři. „Nebudu se snažit prolomit nepřátelské hradby, nicméně nevidím důvod pobývat v Bathu, když ani netoužím po ženichovi. Zůstanu v Londýně, kde budu diskrétně podporovat matku, a mezitím se pokusím přesvědčit otce, aby mi

poskytl část nachystaného věna, které ke sňatku stejně nebudu potřebovat. Pak bych mohla zrealizovat dobrodružnou výpravu do Evropy s tím, že mu na oplátku přivezu nějaké starožitnosti."

„Ach, milá Temper, jsi o tom přesvědčená i přesto, že se budeš muset rozloučit s Prudence?" zeptala se teta.

„Ano, tetičko, i když už teď se mi stýská," odpověděla Temperance.

„Podle mě byste se měly uchýlit do Bathu všechny, alespoň do té doby, než celá tato aféra skončí," prohlásil Gregory a snažil se ignorovat nenávistný pohled, který na něj Temperance vrhla. „Nicméně jsem rád, že alespoň Prudence bude mimo nebezpečí," dodal.

„Pak tedy vyrazíme sami a budeme doufat, že Prudence najde v Bathu přesně to, po čem její srdce touží," řekla teta.

„Ach, jak bych byla šťastná," povzdechla si Prudence a srdce jí poskočilo nadějí.

„Jen prosím dobře svoje přání rozmýšlej, drahá sestřičko," varovala ji ještě Temperance.

Když rodinná porada skončila a teta Gussie odjela domů, Prudence s Temperance kráčely ruku v ruce zpět do své komnaty. „Opravdu tě nepřesvědčím, abys se mnou jela do Bathu?" zeptala se Pru a pocit, že bude muset opustit svou milovanou sestru, na ni tíživě dolehl. Snažila se uklidnit myšlenkou na to, že jakkoliv bude jejich odloučení bolestné, v Bathu na ni snad čeká nová budoucnost, podpora a láska v podobě milujícího muže. Krom toho věděla, že Temperance se jednou stejně i přes své protesty bude muset vdát a jejich cesty se rozdělí.

„Jsem rozhodnutá zůstat v Londýně," usmála se Temperance. „I když nevím, kdo mě bude svou jemnou zdrženlivostí chránit před mým impulzivním chováním, kterým si často akorát komplikuji život. Stejně si myslím, že tvůj odjezd s tetou byl dobrým rozhodnutím, protože život v Londýně pro nás teď rozhodně nebude jednoduchý."

Prudence vzdychla, když si vzpomněla na pohrdavé úšklebky mířené jejich směrem, kdykoliv se objevily na veřejnosti.

„Dobře, že mi to připomínáš! Raději dokoupím všechny potřebné šaty až v Bathu, jen abych se vyhnula srážce s hlupáky, tak jako se to stalo minulý týden u madam Emilly," prohlásila.

„Ach, ano, vzpomínám si na tu movitou slečinku s tvarohovým obličejem, jak na nás pořád zírala. Byla tak rafinovaná!" pronesla Temperance sarkasticky. „Dychtivě si nás prohlížela, a jen co jsme zmizely za závěsy, abychom se převlékly, zděšeně šeptala na celou místnost *to jsou ty skandální sestry!* Kdybych na sobě neměla jen spodní košilku, vyskočila bych, uklonila se jako operní pěvkyně a zvolala: *Ano, tady nás máte!* Musela jsem se držet, abych ji neuškrtila."

„Jak se znám, já bych se naopak potupně vyplížila postranními dveřmi," dodala Pru se smíchem. „Ach Temper, tak moc bych si přála umět být nad věcí stejně, jako to dokážeš ty. Všechny ty skandály, špatná pověst, šuškání za zády – mám pocit, že se z toho zblázním. Přála bych si vdát se za nějakého váženého majitele panství, které leží daleko od Londýna a kde nemá o ‚skandálních sestrách' nikdo ani ponětí. Mohla bych se tam

procházet se vztyčenou hlavou a místo urážek bych poslouchala jen komplimenty určené mým milovaným dětem a pečovala o zahradu."

„Po boku muže, který tě bude na rukou nosit a nikdy ho neomrzí mazlit tě a objímat, tedy přesný opak našeho otce, kterému je zatěžko podat nám ruku," přidala se Temper.

Obě dívky si povzdechly při vzpomínce na doby, kdy se neúspěšně snažily získat náklonnost muže, který si je i jejich matku vždy držel od těla. Temper se stále snažila zažehnout v otci jiskru citu, ale Pru už tyto pokusy vzdala.

„Nedoufám, že najdu vztah plný vzrušení, jako má bratranec Christopher se svou Ellie," řekla Pru. „Ale věřím, že snad najdu galantního muže a stanu se milující matkou, nikoliv symbolem hanby."

Temper se zasnila a tiše dodala: „Přesně takovou, jakou jsme my nikdy neměly."

Temperance otevřela dveře do pokoje, ke kterým během rozmluvy došly, a rukou pokynula, aby Pru vstoupila.

„Byl by to ten nejšťastnější muž v celé Anglii. Ach, Pru, moc ti přeji, abys v Bathu našla vše, po čem tvoje srdce touží. Hodného muže, který tě požádá o ruku a odveze na své vzdálené panství, kde budete vychovávat kupu krásných dětiček, které pak budu moct rozmazlovat," řekla Temper. „A nyní projdeme tvůj šatník, ať zjistíme, kolik kousků bude potřeba opatřit, abys mohla patřičně zazářit."

PRVNÍ KAPITOLA

O tři týdny později se poručík Johnnie Trethwell, nejmladší syn zesnulého markýze z Barckley, kulhavým krokem procházel ve společnosti své tety lady Woodlingsové po pěšině Sydneyských zahrad v Bathu. Nedávno se vrátil z Indie, kde sloužil u Druhého královského pěšího pluku. Zhluboka se nadechl a vychutnával si vůni čerstvého vzduchu v jarním Bathu.

„Ach, jak krásně tady je," povzdychla si teta, když jí pomáhal usadit se na příhodnou lavičku. „I přesto, že Bath nenabízí žádnou velkolepou zábavu, která by protřelého dobrodruha jako ty, mohla uspokojit," dodala a svá slova podtrhla jemným dloubnutím vycházkovou holí do Johnnieho bolavého kolene.

„To není fér, trápit zraněného," překvapeně zamručel Johnnie a postižené místo si promnul.

Teta Pen se zatvářila ustaraně. „Nic se nestalo, jen si tě dobírám," dodal Johnnie rychle. „Ale nechceš mi snad podsouvat, že se v dubnovém Bathu necítím spokojeně? Po palčivých tropických vedrech v džungli a pronásledování nepřátelskými domorodci je pro mě chladivá a poklidná krása Anglie učiněný balzám."

Teta si zkoumavě prohlížela Johnnieho tvář a bedlivě pátrala po jakýchkoliv známkách bolesti, kterou se

možná pokoušel zakrýt. „A seš si jistý, že se tvé zranění skutečně hojí, Johnnie?“

„Doufám, že budu již brzy zcela zdravý,“ odpověděl Johnnie.

„Abys potom odešel z armády?“ zeptala se teta. Doufala totiž, že ho přemluví k tomu, aby už zůstal ve své rodné Anglii.

Johnnie pokrčil rameny. „Po sedmi letech služby už mám dost omezování a dodržování pravidel, které se mi nelíbí stejně tak jako poklonkování nafoukaným hejskům, kteří přišli kdoví odkud a dotáhli to na důstojníky jen proto, že jim to otec zaplatil.“

Teta se zachichotala. „Původ jde ruku v ruce s barvou krve a ty ji máš, navzdory své rezervovanosti vůči rodině, ze všech nejmodřejší. Ne, že bych ti tu odtažitost chtěla vyčítat, když většina tvých příbuzných jsou hlupáci,“ dodala zamračeně.

„Nikdy jsem se nesnažil distancovat,“ opravil Johnnie tetu s úsměvem. „Ale otci se povedlo všemi stavebními projekty a snahou povznést Barckley’s Hundred na úroveň Blenheimu dovést své panství k bankrotu dřív, než ho Robert stihl zdědit.“

„Když připočítáme prostopášné zvyky tvých dalších třech bratrů…,“ doplnila ho teta Pen.

„Pak na mě jako na nejmladšího syna nezbylo v podstatě nic. Nechtěl jsem být další příčinou odlivu Robertových chabých rezerv a nechci to tak ani teď. Až konečně opustím armádu, musím už mít zajištěnou jinou možnost, jak si vydělat na živobytí.“

„Sám víš nejlépe, jak bys toho mohl dosáhnout,“ odvětila teta.

„Vím, že chceš, abych se oženil s bohatou dámou z lepší společnosti," odtušil Johnnie.

„Už po staletí může být sňatek s bohatou ženou volbou pro původem urozené, ale nemajetné mladší syny. Navíc je to mnohem bezpečnější než cestovat do kdovíjakých končin za účelem směnného obchodu, jak jsi sám navrhoval. Možná sice nenosíš titul, ale tvému původu se rozhodně nedá nic vytknout!"

„Myslíš ten původ, který jsi před chvílí zkritizovala?" namítl Johnnie.

„Na modré krvi není nic špatného, spíš jde o to, komu koluje v žilách," blýskla po něm teta očima.

Johnnie potlačil nutkání poukázat na nedostatek logiky v tetině prohlášení. „Náhodou věřím, že vytvoření obchodních vazeb v cizině je lepší cesta k bohatství než se obětovat na oltáři nějakého indického naboba, který chce provdat dceru do aristokratické společnosti," řekl. „Tím bych jen potvrdil klepy, že jsem přijel do Bathu ulovit bohatou dámu z urozených kruhů. Mám dojem, že takovému sňatku se říká zlatokopectví. U oltáře bych pak mohl rovnou přislíbit lásku bohatství své ženy, nikoli jí samotné," popíchl Johnnie tetu.

„Někteří lidé sňatek pro peníze znevažují, nemívají však námitky, pokud jmění vyžení někdo z jejich rodiny," prohlásila teta a plácla ho lehce přes ruku. „Tvrdíš, že oženit se s dědičkou ti je proti mysli. Netrávíš tedy se *mnou* náhodou čas jen proto, abych *ti* odkázala majetek, který bys potřeboval pro založení své obchodní společnosti?" dodala jízlivě.

„Musel bych být hotový blázen, abych si něco takového plánoval," zasmál se Johnnie pobaveně. „Kdyby

to tak totiž bylo, musel bych se připravit na nekonečně dlouhé čekání. Ty nás totiž všechny přežiješ, teto Pen! A kromě toho se mi zdá, že tvoji vlastní synové mají v tomto ohledu přede mnou přednost."

„Moji synové zdědili dost bohatství po Woodlingsových a nemám tedy pocit, že potřebují i to moje," bránila se tetička.

„Pak jsou tu ještě tvoje vnoučata," nedal se Johnnie.

„Oba moji chlapci měli dost rozumu, aby se oženili s děvčaty s velkým věnem. Tedy ani jejich potomci nebudou mé peníze potřebovat."

„Ať už je to, jak chce, trávím s tebou čas, protože – jak sama dobře víš – jsi moje milovaná tetička a jsi také jediným členem naší veliké rodiny, který mi rozumí. Všechen majetek můžeš tedy s klidem odkázat svému psovi," zasmál se Johnnie.

„Hmm," protáhla teta, ale vypadala spokojeně. „Možná by tě potěšilo, kdybych ho věnovala škole pro nemajetná děvčata."

Zatímco mluvila, Johnnie se otočil, protože koutkem oka zachytil jemný pohyb světlé látky rýsující se na zeleném pozadí zahrady. Po pěšině vedoucí k němu pomalu kráčely dvě dámy. Letmo je přelétl pohledem, který nakonec spočinul na tváři jedné z nich. Chystal se zrovna něco dodat k tetině poznámce, ale oněměl úžasem. Zasáhl ho záblesk čisté fyzické přitažlivosti, tep se mu zrychlil a dech zadrhl v hrdle. V životě potkal mnoho krásných žen včetně samotné manželky maháráždi, které vojáci přezdívali Diamant, nyní však cítil, že dosud nespatřil dívku tak úchvatnou a krásnou jako tu, která k nim pomalu kráčela.

„Dobrý bože, tetičko! Kdo je to nádherné stvoření?“ zašeptal rychle do tetina ucha.

Lady Woodlingsová se zadívala směrem k ženám a s odfrknutím poznamenala: „Jsou-li na světě ženy, kterým je radno se vyhnout, pak toto je přesně jedna z nich!“

Johnnie se znovu zadíval na dívku, překvapen tetinou odmítavou odpovědí. „Po dlouhém pobytu v cizině se možná tolik nevyznám ve zdejších poměrech, ale podle mě nevypadá jako ctižádostivá saň.“

„Tou ale klidně může být,“ odsekla lady Woodlingsová pohrdavě.

„Jsem jen obyčejný muž, teto Pen, a prosím tě tedy o lepší vysvětlení. Proč bych se jí měl vyhýbat?“ pronesl Johnnie s jistým rozhořčením a přitom nemohl odtrhnout zrak od svůdné krásky. Doufal, že si ji bude moci lépe prohlédnout, až se přiblíží, ona však se svou starší společnicí odbočila pěšinkou vpravo a začala se od něj vzdalovat. Musel se tedy spokojit s pohledem na její ladnou vzdalující se postavu a blonďaté kadeře, které splývaly zpod čepce a zářily v paprscích odpoledního slunce.

„Je jedním z dvojčat nechvalně známé lady Vrauxové, o kterých se mluví jako o skandálních sestrách,“ pronesla tetička.

„Znamená to, že byla v Londýně zapletená do nějakého aféry?“ zeptal se Johnnie, kterému tetina odpověď zjevně nestačila. „Dobře víš, že po studiích jsem hned nastoupil do armády a nemám o dění ve zdejší společnosti ani potuchy.“

Teta se s chutí pustila do vyprávění o urozené paní

Vrauxové, která se, poté co svému trpělivému manželovi porodila syna a dědice, nestydatě vrhla do mnoha milostných avantýr, v nichž počala druhého syna a skandální sestry Prudence – jiným slovem obezřetná – a Temperance – tedy zdrženlivá.

„Opravdu netuším, proč lord Vraux své manželce dovolil, dát jim taková jména. Zdá se, že lady Vrauxové nejen chybí úcta k morálním hodnotám, ale musí se jim ještě posmívat," rozčilovala se.

„Dcera se tedy ukázala být stejně prostopášná jako její matka," uvažoval Johnnie nahlas.

„To zatím ne. Nebyla ještě ve společnosti oficiálně představena, i když vzhledem k věku už má nejvyšší čas. Sestry Prudence a Temperance měly být uvedeny mezi londýnskou smetánku tuto sezonu. Jenže před pár týdny dva zamilovaní pošetilci z Oxfordu svedli souboj o lady Vrauxovou, matku obou dívek. Po této události nemůže být o jejich uvedení do společnosti ani řeč. Překvapuje mě, že lady Stonewayová, sestra Prudencina otce, má po tom všem odvahu doprovázet to stvoření mezi lidmi, byť jen zde v Bathu. Když pomyslím, jak mizivé má chuděra vyhlídky najít vhodného ženicha a sňatkem s ním získat respekt ostatních, je mi jí trochu líto. Přestože do manželství přinese tučné věno, zdá se mi to skoro nemožné."

„Co se týče Prudence, nelze jí zatím nic vytknout, když, jak sama říkáš, nebyla ještě ani uvedena do společnosti," prohodil Johnnie suše.

„Podle mě to je otázka času, kdy se do nějaké aféry zaplete, protože jablko nepadá daleko od stromu," pronesla teta a neklidně dodala: „A buď tak hodný,

odpusť si ten výraz psa větřícího srnu. Nechápu, že se tě vůbec snažím varovat."

„Já taky ne, tetičko. Lepší bude, když mě raději představíš," odpověděl Johnnie s úsměvem.

„To neudělám!" odtáhla se od něho teta zděšeně. „Vím, že po tobě chci, aby ses oženil s bohatou dámou, ale chudák ten, kdo si tuto dívku vezme. Možná vyžení peníze na rozhazování, ale aby se pak bál, koho najde u ní v posteli."

„Potom budu muset najít jiný způsob, jak se s ní seznámit," nedal se Johnnie.

„Pamatuj dobře, Johnnie Stewarte Williame Threthwelle, jestli se s ní zapleteš, nikdy ode mě neuvidíš ani cent." dodala teta, už celá rozčílená.

„Pak tedy připadnou tvému psovi," řekl Johnnie, políbil tetě ruku a trochu neohrabaně, kvůli svému zranění se vydal směrem za nádhernou slečnou Lattimarovou.

V diskrétním odstupu ji i její tetu následoval cestou ze zahrad až do síně se zřídlem, kde si našel místo, odkud mohl Prudence nenápadně pozorovat.

Její krása teď byla ještě úchvatnější. Blankytně modré oči vsazené do oválného obličeje s porcelánovou pletí, plné rty meruňkové barvy lemované prameny zlatých vlnitých vlasů a postava smyslných tvarů… Ještě nikdy neviděl krásnější stvoření.

Johnnie byl, co se žen týče, zkušený muž, a když viděl Prudencino vystupování ve společnosti, byl k tetiččiným radám čím dál skeptičtější. Uctivě rozmlouvala se svou gardedámou a její andělská tvář zářila jemnou krásou.

Kdykoliv se přišel představit některý z lázeňských hostů, lehce znejistěla a v jejím srdečném jednání nebyla ani stopa po necudnosti či nemravném chování její matky, o kterém tak vehementně mluvila teta Pen.

I když Prudence nebyla typem ženy, který vždy Johnniemu imponoval, při pohledu na ni nechápal, jak může někdo zavrhnout, či dokonce urážet tak čisté stvoření, a cítil nutkavou potřebu ji chránit, v případě že by snad musela čelit pohrdavému jednání.

Rychle se natáhl, aby se zmocnil ruky jedné z nejvlivnějších dam v Bathu, která ho právě míjela. „Lady Arbuthnotová!" zvolal zvesela. „Jak rád vás zase vidím. Musím říct, že v tom slušivém kloboučku vypadáte báječně."

„Vítejte zpět v Anglii, poručíku Trethwelle," zašveholila lady Arbuthnotová. „Zaslechla jsem, že jste přijel navštívit lady Woodlingsovou. Doufám, že vám zdejší pobyt svědčí a vaše noha se rychle hojí."

„Ach, jistě. Procházky na čerstvém vzduchu a společnost zdejších lidí mi prospívají. Když už mluvíme o lidech, jistě mě s radostí představíte těm dvěma okouzlujícím dámám, co stojí tamhle na straně," odvětil Johnnie a nenápadně postrkoval lady Arbuthnotovou směrem k Prudence a její tetě.

„Pro důstojníka armády Jejího Veličenstva udělám cokoliv," poznamenala lady Arbuthnotová, hned si však s nelibostí uvědomila, že bude muset stanout tváří v tvář dívce s nejhorší reputací v Bathu.

„Lady Stonewayová! Jak ráda vás zde vidím. Mohu vám představit poručíka lorda Johnnieho Trethwella, synovce mé dobré přítelkyně lady Woodlingsové

a bratra markýze z Barckley?“ usmála se falešně na Prudencinu tetu.

Prudence byla zblízka ještě půvabnější a Johnnie od ní nemohl oči odtrhnout.

„Poznat muže, jehož minulost je plná odvážných skutků je potěšením pro mě i pro mou neteř slečnu Lattimarovou,“ pronesla lady Stonewayová a přátelsky se na Johnnieho usmála.

Prudence se půvabně uklonila, přičemž působila trochu rezervovaně, ale vyrovnaně na rozdíl od Johnnieho představy plaché dívky, bezmocné vůči příkoří. Nepochyboval o tom, že poté, co byla díky matčiným aférám její čest zničena, zdejší smetánka si vůči ní rozhodně nebere žádné servítky. Vzpomněl si na slova tety Pen, když líčila Prudence jako krvežíznivou saň, a musel se v duchu pousmát.

„Ráda vás poznávám, poručíku,“ pronesla hlasem stejně krásným, jako byla ona sama.

Johnnie měl původně v úmyslu jít si po svých, jakmile bude představen, teď však zjistil, že se od Prudence nemůže odtrhnout. A tak místo aby odešel, otočil se na lady Stonewayovou. „Madam jistě dovolí, abych slečnu provedl po této úchvatné síni,“ pravil, a než se lady Stonewayová zmohla na slovo, položil ruku na paži slečny Lattimarové a odvedl ji pryč.

DRUHÁ KAPITOLA

„To mělo být seznámení, nebo jste se mě pokusil unést?“ zeptala se Prudence a po očku pozorovala svůj doprovod. V očích se jí zračila radost, i když by se slušelo tvářit se dotčeně.

„Řekl bych, že to byl spíš pokus o únos, protože ten nelze odmítnout,“ odpověděl Johnnie rošťácky.

Působil trochu jako rebel už od první chvíle, kdy spatřila jeho urostlou postavu v Sydneyských zahradách. Skláněl se zrovna k tetě, aby jí něco pošeptal do ucha a vlasy barvy medu se mu vlnily po límečku vojenské uniformy. Nemohla pustit z hlavy, jak na ni upřeně hleděl šedozelenýma očima. Jeho pohled byl plný obdivu, a tak pronikavý, jako by se snažil dostat až do samého nitra její duše. Cítila, jak se jí při té vzpomínce zrychluje tep. Zblízka byla jeho ostře řezaná, snědá tvář s úzkými rty, jasnýma očima a výrazným nosem ještě přitažlivější. Přemýšlela, že se možná zotavuje po nějaké nemoci, protože byl trošku pohublý a lehce napadal na nohu, a vzpomněla si, jak ji teta Gussie před tímto mladým mužem s pověstí bonviána varovala, když spolu procházely Sydneyskými zahradami. Dokonce uhnula z cesty, jen aby ho nemusely

potkat. Byla zvědavá, zda ho k husarskému kousku s únosem přiměl zájem o ni, nebo chtěl jen zabít čas. Ať tak či onak, jejich seznámení by jí mohlo pomoci lépe zapadnout do společnosti.

„Vlastně vám musím poděkovat," pronesla Prudence. „Těším se sice náklonnosti lady Stonewayové a její přítelkyně slečny Marsdenové, což mi pomůže, abych se dostala do společnosti. Lady Arbuthnotová je, jak předpokládám, jedním z mých hlavních nepřátel, a upřímně nechápu, jak se vám podařilo ji přinutit, aby se mnou vůbec promluvila. Popravdě cítím úlevu, že mám tuto nepříjemnost za sebou, nicméně se obávám, že si nemohu dovolit být spojována s vaší osobou déle, než co bude trvat naše procházka."

„Varoval vás snad přede mnou někdo ?" usmíval se na ni Johnnie. „Nestačil jsem se v Bathu ještě ani rozhlédnout a už tu o mně kolují zvěsti."

„Nerada bych se vás dotkla, ale když jsme vás dnes viděly v Sydneyských zahradách, teta říkala, že je lépe mít se před vámi na pozoru, protože jste lehkomyslný muž se srdcem dobrodruha. A také, že se chystáte opustit armádu, což by znamenalo, že…," Pru se zarazila, protože nechtěla šířit fámy tak jako to o ní dělali ostatní.

„Že jsem přijel do Bathu, abych tu ulovil bohatou nevěstu?" doplnil ji Johnnie, aniž by vypadal provinile. „Nebo máte na mysli tu druhou verzi, ve které se snažím vloudit do tetiny přízně, aby mi odkázala jmění? Klidně mi to řekněte bez rozpaků, slečno Lattimarová. Koneckonců, i já jsem byl před vámi varován."

Poslední Johnnieho slova ji zasáhla jako blesk